

1558. αὐτοῦ ξένια δὲ Ven. αὐτοῦ· ξένια δὲ, iuncto αὐτοῦ cum verbis praegressi versus, Vict. et sic, ut videtur, Flor. αὐτοῦ. ξένια δὲ, cum glossa φιλοξενία, Farn. Blomfieldius, quem secutus est Scholefieldius, αὐτός scripsit, iunxitque praecedentibus. Monui in adnotationibus ad Agamemnonem Humboldti scribendum esse ἀστοξένια δέ. Ἀστοξένοι interprete Hesychio sunt οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Fere eadem leguntur in Bekkeri Anecd. p. 456, 5. Alii alia prodidere, de quibus Ruhnkenius dixit ad Timaeum p. 57. commemorans ille etiam permutata ἀστοξενεῖν et αὐτοξενεῖν apud Hesychium. Sic apud Moschopulum περὶ σχεδῶν p. 119. bis αὐτόξενος pro ἀστόξενος legitur, correctum a Valckenario Animadv. ad Ammonium p. 113. Auctoribus ab Ruhnkenio memoratis adde Eustathium p. 485, 20. et Aeschylum Suppl. v. 341. quem locum, quod praeteriisse videtur Ruhnkenium, spectavit Pollux III. 60.

1559. Schützius, vulgatum αὐτοῦ in praecedente versu languere sentiens, et illud vocabulum et Ἀτρεὺς προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως in minore editione ingeniosa sane coniectura delevit, ut sic procederet oratio, ξένια δὲ τοῦδε δῦςθεος πατήρ πατρὶ τῶμῳ. Sed restituto ἀστοξένια patet sublatum esse vitium.

1561. παιδίων Vict. παιδείων Scaliger. Et sic Ven. Flor. Farn.

1563. 1564. Libri ἔθρουπὶ ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος. ἄσημα δ' αὐτῶν etc. Ad ἀνδρακὰς in Farn. adscriptum ἀντὶ τοῦ καθ' ἑαυτόν. Non potuisse Aeschylum ita scribere manifestum est: neque coniecturae, quibus viri docti haec tentarunt, probari possunt. Verum quod olim putavi, excidisse aliquot versus post v. 1562. non amplius credo, quum vitia orationis facillime tolli possint. Scripsisse enim videtur Aeschylus

ἔθρουπὶ ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενοις
ἄσημ'· ὁ δ' αὐτῶν etc.

Et illud quidem ἄσημ'· ὁ δ' etiam Dindorfius, sed, ut cetera legit, inepte. Est autem καθήμενοις dativo, non accusativo casu scribendum, quia non illud agebatur ut convivas celaret, sed ut coram convivis Thyesten. De Thyeste Hyginus fab. 88. qui quum vesceretur, Atreus imperavit brachia et ora puerorum afferrī. Similiter apud Herodotum I. 119. Harpago filii caput, manus, pedes, in canistro, quo abscondita erant, ostenduntur.

1567. Libri ῥίμωξεν ἄν. πίπτει δ' ἀπὸ σφραγῆς ἐρῶν, nisi quod in Vict. comma est post ἄν, et ἄπο scriptum. Non omnia feliciter Canterus, sed recte tamen ἀμπίπτει. Deinde Auratus et Vossius ἐμῶν. Id male Wellauerus dictum putat pro ἀπεμῶν σφραγῆς, genitivo partem significante. Ἀπὸ σφραγῆς est a mactatis carnibus, fastidio scilicet affectus. Tuetur autem Aurati emendationem historia. Ἐμεία Suida et Zonara p. 700. testibus locus fuit vicinus Mycenis, dictus ita quod ibi carnes